

Budapestre vonatkozó ujságcikkek				Osztályozás	
Szerző: <u>B.K.</u>				Tárgy: <u>7 12 21</u>	
Cím: <u>Felelősséggel</u>				Hely:	
Forrás: <u>Közmű és Szolgálatok</u>				Idő: <u>"1970"</u>	
(Hely)		1970. júl. 5.		Személy:	
		(Idő)		Helyszám:	
		(Köt. v. füz.)			
		(Oldal)			

FELELŐSSÉGGEL

Az a lacsony, napbarnított szikár férfi beült a biztonsági ülőkébe. A 190 méter hosszú, 25 milliméter átmérőjű kenderkötetet a derekára kapcsolta. Megfogja a 15 milliméter átmérőjű, úgynevezett biztonsági kötelet. Néhány perc és ereszkedik. A Gellérthegy szikláin, a Rudas fürdővel szemben dolgoznak a sziklabiztosítók. Sípészó hallatszik. Az ereszkedő jelt ad a „fogó emberek”, mehet lejjebb. A járdáról nézve szemet gyönyörködte és félelmetes a látvány.

Centiről centire

A FUKÉV sziklabiztosítói április közepén kezdték el a

munkát. Centiről centire átvizsgálják a sziklákat: hol lazult meg, a téli felfagyás milyen kárt tett a kőzetben. Ha olyan követ találnak, amely kézzel is eltávolítható, zsákba teszik, s úgy eresztik le a kötélen. A nagyobb sziklákat betonnal, 36 milliméteres vasrudakkal erősítik meg. A munka legnehezebb szakasza az anyagszállítás. A nehéz — fenyőfaállványzat felállítása után fentről lefelé szállítják az anyagot: csörlővel és vödörrel, vagy fémcuszdán. Gondolják el: ilyen körülmények között, az elmúlt évben 250 köbméter betont használtak fel a biztosításhoz.

Az építésvezető Nadas Antal 1964. január 1. óta vezeti itt a munkát. Mutatja a már biztosított sziklákat, s a meglazultakat. Felszól: „Vigyázzon ott, azt nézze meg!” 1964 óta nem volt itt egyetlen halálos baleset sem...

Nemcsak a sziklán

A FUKÉV-nek ez az üzemegegyesége egyszerre több munkahelyen dolgozik. A sziklabiztosításon kívül a téli hónapokban a Vár-alagútban, meg a budafoki borpincékben dolgoztak. Van egy műhelyük is, itt végzik a kovács- és asztalosmunkát. A műtárgy karbantartók feladata a felüljárók, hid-

korlátok javítása, az aluljáró lépcsők karbantartása.

„Ez a hivatásom”

Ács Géza brigádvezető 1949 óta dolgozik a sziklabiztosítók-nál. Amikor 1964-ben a Csatornázási Művektől a FUKÉV vette át a biztosítókat, itt maradt.

— Nem fél a magasban?

— Nincs se tér-, se víziszoronyom. Aki szédül, ne legyen sziklabiztosító. Válasszon más szakmát. Igaz, hogy ez szerítem hivatás! Innen akarok nyugdíjba menni. Gyönyörű ám fentről a kilátás. S ez aztán férfimunka!

— Mit érzett az első leereszkedésénél?

— Akkor egy kicsit jobban dobogott a szívem. Az a fő itt, hogy az ember lelkiismeretesen dolgozzon. Akkor nem történhet baj. Itt saját magunkra is vigyázni kell. Mert ha a szikla megindul, nincs tovább... Hogy a felelősséget mindenki érezze, egyik nap „fogó emberek” vagyunk, a másik nap ereszkedünk. Így biztos, hogy mindenki vigyáz a másokra.

— Naponta hány alkalommal másszák meg a Gellérthegyet?

— A tereptől függően háromszor, négyszer.

— Balesete volt?

— Egyszer. Fennakadtam egy fán. Az eresztő partnerem nem hallotta a veszélyt jelző sípszót; elvitte a szél. Engedte, csak engedte a kötelet. Én meg a fán üldögéltem. Végül eltört alattam az ág, zuhanni kezdtem. Kisebb horzsolással szerencsére megúsztam.

B. K.